

sagt, at det kan være praktisk, hensigtsmæssigt og hensigtsmæssigt ikke at nøjes med et aldeles vagt Udtryk af et Ønske om, at Forholdet maa blive endelig ordnet, men saa vidt muligt at gøre et bestemt Stridt i denne Retning. Det er blevet sagt, at man derved skulde gøre et Overgreb over for Regeringens rettigheder, ja, hvis jeg ikke har hørt fejl, er der endogsaa blevet talt om en Krænkelser af Kongens Privilegier, men dette bør naturligvis paa en Misforstaaelse. I saa Ord sagt er Sagen ganske klar. Det ligger i Regeringens Haand, saaledes som Forholdene nu ere, at meddele Bevilling og at gøre det paa de Billaar, som Regeringen anser for rigtige, derom kan der jo ikke tvistes, men lige saa lidt kan der være mindste Tvivl om, at den nuværende Tilstand kan forandres ved Lov. Det er ikke saa Tilfælde, hvor man har givet Love netop for at blive fri for en hidtidig Bevillingstilstand. Det er let at nævne Eksempler herpaa. Det er jo ikke mange Aar siden, at Rigsdagen vedtog en Patentlov, og et af de væsentligste Motiver hertil var netop dette, at man vilde være fri for Bevillingsvæsenet. Men naar saa er, og naar man vel ogsaa maa indrømme dette, at om det end maatte være det korrekte og rigtige først at træffe en endelig Ordning ved almindelig Lov, maatte man dog kunne foreløbig træffe Foranstaltning paa dette Omraade gennem Finansloven, saa saar det Forslag, som det nu er fremsat, efter min Opfattelse en saadan Karakter, at der ikke derimod Kette kan siges at ligge nogen Krænkelser for Regeringens Myndighed, end sige for Kongemagten. I den Henseende hørte jeg med Paaskønnelse i dette Øjeblik en Udtalelse fra den ærede Ordførers Side. Det fremgik deraf, saavidt jeg forstod, at Udvalgets Mening med Forslaget i det væsentlige er den, som jeg har haft. Det er ikke noget, man tænker paa at foreskrive Regeringen. Man vil ikke indskrænke Regeringens Myndighed til at afgøre, om den skal meddele Bevilling eller ikke, eller paa hvilke Billaar. Nej, man vil opfordre Regeringen til at tage et saadant Forbehold som kortelig anthydet, hvis den overhovedet finder det rigtigt at meddele en Bevilling til „Verlingste Tidende“. Efter min Formening maa det fremdeles erkendes, at det staar i Regeringens Magt at sige: Denne Bevilling paa 40,000 Kr. kunne vi ikke tage imod, vi kunne overhovedet ikke tage mod det Forslag, der er stillet. Den ærede Ordfører udtalte, saa vidt jeg kunde forstaa, at deri var han ogsaa enig, at hvis det skulde vise sig, at selv Enighed i Forslagets Indhold fra Landstingets Side ikke

kunde forandre Regeringens Opfattelse, maatte man erkende, at man manglede Magt og Myndighed til at fremtvinge denne Sag mod Regeringens Modstand. Efter min Formening er dette Forslag — jeg bortser fra Formen, det kunde maasse være heldigere og korrektere — i Virkeligheden en Henstilling eller Opfordring til Regeringen til ikke at udstede et nyt Privilegium, undtagen paa det og det Billaar. Derimod kan der gøres Indvending fra Regeringens Side med Hensyn til Indholdet af disse Billaar; der kunde overhovedet ogsaa gøres Indsigelse mod det, fordi man overhovedet slet ikke vilde kræve nogen Betaling af „Verlingste Tidende“, og der kunde endelig ogsaa gøres Indsigelse fra Regeringens Side, fordi man mener, at man ikke skulde gaa den Vej, som i alt Fald midlertidigt angives som den rigtige fra Udvalgets Side, men en anden som den, jeg anthydede. Mig vilde det have været lært, om den højtærede Minister i Forbindelse med Tilfagnet om at holde Vejen til en endelig Ordning ved Lov aaben ved Meddelelsen af et nyt Privilegium havde tilføjet noget om, hvorledes han tænkte sig Sagen ordnet og navnlig, om han tænkte paa i en ikke fjern Fremtid at bringe Forslag frem om en Lovordning i den Henseende. Jeg vilde have sat særdeles Pris paa, om han i Forbindelse dermed havde anthydet, at han inden Forslag til en saadan Lov blev fremlagt fra Ministeriets Side, vilde anstille Underøgelser i saa Henseende. Man kan jo nemlig have forskellige Meninger om, hvorledes en saadan Regeringstidende som den, jeg hentydede til, overhovedet skulde sættes i Scene. Man kan have forskellige Meninger om, hvorledes et saadant Foretagende vil stille sig i økonomisk Henseende. Det vilde være interessant at indhente Oplysninger om, hvorledes man i saa Henseende har baaret sig ad i Norge. Jeg har tilladt mig at nævne det en Gang før, og jeg ved ikke rettere, end at man der er vel fornøjet med den officielle Regeringstidende. Jeg personlig har den Tro, at man nok kan foranstalte noget saadant paa en saadan Maade, at det fyldestgør de to Opgaver, jeg før nævnte, uden at udsætte sig for at lide i alt Fald noget væsentligt Tab. Det er noget, som man kunde indhente Oplysninger om. Saaledes som Sagen ligger for med disse Restriktioner har Forslaget — jeg gentager det — min Sympati.

Formanden (Sofus Høgsbro): Folketingsmanden for Kjøbenhavns Amts 6te Valgkreds (Alberti) har Ordet.